

»In ti, ali mi res še hočeš stražo streči?«
je vprašal mehkeje bogovec.

»Do smrti,« je odvrnil mladec.

Dolgo sta molčala. Potem je spregovoril Erazem:

»Samo nekaj bi še prosil, preden grem na pot. Samo drobno vrstico ali krpico z Gertrudine obleke.«

»Ne budi duhovine!« je zamrmral bogovec osuplo. Mladenič je rekel:

»Saj je ne budim. Le zato prosim, da bom sam imel mir pred njo.«

Mehko je pela njegova beseda. V bogovca je rastle ganotje. Polglasno je mrmral:

»Ljubezen... zvesta ko grob, trda ko pekel, ... ogenj... Vse vode svetá ga ne pogase...«

Nemo se je okrenil in stopil k skrinji, ki mu je krila spomine. Odprl je in zajel in ponudil mladcu:

»Vzemi!«

Bila je sveta igrača pokojne Gertrude, »denarnica krščanskih resnic«. Mladenič je vzel in si prinesel na ustnice. Potem se je sklonil po bogovčev roko in jo poljubil. Živo je privzdignil težki meč ob sebi in zaklical:

»Fahre wohl, Here Meister. Videl me boš, ko se vrnem iz Gradca.« Preden se je bogovec ovedel, je že mladi zaprl za seboj vrata. Sočutno je gledal bogovec za njim, pomiloval in blagrovat:

»Mlada kri, norska, blazni in blodi, srečna.«

Veliko ganotje ga je obšlo in je roke razširil in hrepenel:

»In če bom sina izgubil, preklet naj bo, dvanajsti! Ti pa se mi vrni in blagoslovi te bom: moj edini, moj pravi, moj Gedeon, blagoslovljen!«

Znova mu je pokljukalo na vrata...

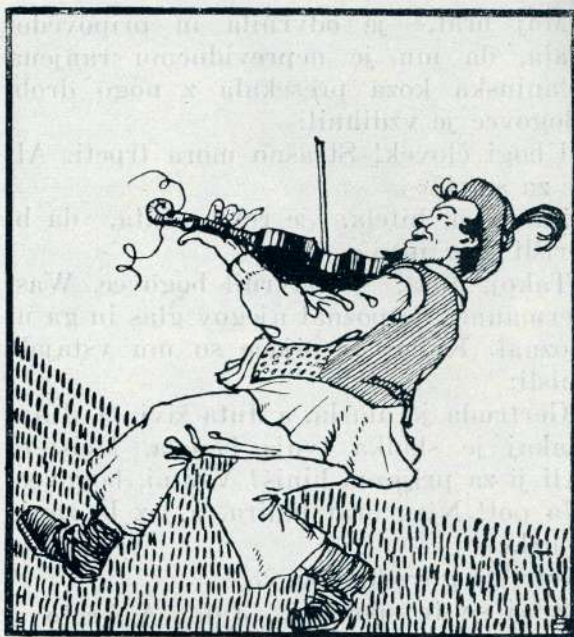
Mlada, nizka, sladko polna ženska je vstopila. Bogovec je prebledel in omahnil in strmél. Potem je zaječal, vprašal:

»Agnes? Mein viellieb Gemahel?«

4.

Erazem Wassermannov je bil stopil v temne grajske stopnice. Na ustih je imel pobožno igračo pokojne bogovčeve hčere. Sredi svoje ljubezni je odrevenel. Živa, vonjiva in sladka je stala v somraku pred njim potnica njegovih sanj.

»Gertrud, viellieb!«

SAŠA ŠANTEL: KURENT.

Medel smehljaj je dahnil ženski čez ustnice. Mehko je spregovorila in vprašala: »Gnad und frid in Christo. Guter! Kje je bogovec?«

Mladenič je pokazal na vrata, odkoder je bil prišel.

»Ei, ja, Guter,« je rekla, pokimala z glavo in šla. Mladi je strmél za njo in jecljal:

»Gertrud, Gertrud, Gertrud!«

Utonila je v bogovčev stan. Wassermannov je slišal, kako je zaklical predikant. Vrnil se je pred vrata in poslušal trepetajoč. Spomin pokojne bogovčeve hčere je bil izpustil na tla. Kaj je rodil za nedolžno igračo mrzle duhovine v grobu! Gertruda je živela; bila je lepa, mlada, prijazna. »Gnad und frid in Christo, Guter!« Mladec si je roko pritisnil na sree:

»Gertrud viellieb!«

Potem je posluhnil in je spoznal, da govori bogovec.

»Juta torej? Hči logarja Gregorja iz Koke? Kdaj pa je umrl tvoj oče, Juta?«

»Juta?« se je zdrznil mladec pred vrati. Juta je govorila:

»Pred tremi leti. Ali ne veste več? Saj ste morali čez goro priti, ker so kmetje pred Dvorom zastražili pot.«

»Spomnim se,« je dejal bogovec. »Pa reci, kdo ti je zdaj zbolel? Tvoj mož, tvoj ženin?«